

The Copycat Suicide in Thailand

Arunee Punyasavatsut¹

Faculty of Economics, Kasetsart University, Thailand

Email: fecoand@ku.ac.th

Received June 16, 2021

Revised July 1, 2021

Accepted July 29, 2021

Abstract

The objective of this research is to verify whether celebrity-copycat suicide occurs in Thai society. Furthermore, the study examines some socio-economic factors that affect decision-making in suicide. The equations of determinants of overall suicide rate and suicide rates classified by sex and age are estimated. The cointegrating equations are estimated by the dynamic ordinary least squares (DOLS) method using the monthly data during 2014-2018. The regression equations of determinants of overall suicide rate and the suicide rates classified by sex and age indicate that celebrity-copycat suicides exist. It shows that a celebrity's suicide leads to an increase in the next-period suicide rate. Korean-celebrity copycat suicide is found in all categories of population. While Thai-celebrity copycat suicide is found among male and ageing population. The results also found that the socio-economic factors that affect the suicide rates are manufacturing production index, inflation rate, wage, and divorce rate. As an increase in divorce rate implies the breakdown of family, it is an essential factor that affects suicide rate in almost all categories of population. According to the result of the study, the media coverage of celebrity suicide should be properly reported to prevent copycat suicide. The limitation of the study is that the celebrity-suicide cases included in the study are small due to the limitation of data. So, further study with more cases included would be beneficial.

Keywords: copycat suicide, determinants of suicide rate

JEL Classification Codes: I12

¹ Associate Professor, Department of Economics, Faculty of Economics, Kasetsart University, 50 Ngamwongwan Rd, Latyao, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand.

การฆ่าตัวตายเลียนแบบในประเทศไทย

อรุณี ปัญญสวัสดิ์สุทธิ์²

คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย

Email: fecoand@ku.ac.th

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะทดสอบว่าการฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้ที่มีชื่อเสียงเกิดขึ้นในสังคมไทยหรือไม่ รวมทั้งศึกษาผลกระทบของปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมต่างๆ ที่มีต่อการตัดสินใจฆ่าตัวตาย โดยการคาดประมาณสมการตัวกำหนดอัตราการฆ่าตัวตายรวม และอัตราการฆ่าตัวตายจำแนกตามเพศและช่วงอายุ ผลการคาดประมาณสมการดุลยภาพระยะยาวด้วยวิธี dynamic ordinary least squares (DOLS) โดยใช้ข้อมูลอนุกรมเวลารายเดือน ระหว่าง พ.ศ. 2557-2561 พบว่าสมการตัวกำหนดอัตราการฆ่าตัวตายรวม และอัตราการฆ่าตัวตายจำแนกตามเพศและกลุ่มอายุ แสดงให้เห็นถึงการฆ่าตัวตายเลียนแบบที่เกิดขึ้น กล่าวคือ เมื่อเกิดเหตุการณ์ฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียงชาวเกาหลีและชาวไทยจะทำให้อัตราการฆ่าตัวตายในเดือนต่อมาเพิ่มสูงขึ้น โดยการฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้ที่มีชื่อเสียงชาวเกาหลีพบในทุกกลุ่มประชากร ส่วนการฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้ที่มีชื่อเสียงชาวไทยพบในกลุ่มประชากรเพศชายและกลุ่มผู้สูงอายุ ส่วนปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลกระทบต่ออัตราการฆ่าตัวตายได้แก่ ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม อัตราเงินเฟ้อ ค่าจ้าง และอัตราการหย่าร้าง โดยอัตราการหย่าร้างที่เพิ่มสูงขึ้นแสดงถึงภาวะล้มเหลวของสถาบันครอบครัว เป็นปัจจัยที่มีผลทำให้อัตราการฆ่าตัวตายเพิ่มสูงขึ้นในแทบทุกกลุ่มประชากร ดังนั้นเพื่อเป็นการป้องกันการฆ่าตัวตายเลียนแบบ สื่อมวลชนควรมีความระมัดระวังในการนำเสนอรายละเอียดของข่าวการฆ่าตัวตาย ในส่วนของข้อจำกัดของการศึกษา เนื่องจากเหตุการณ์ฆ่าตัวตายของผู้ที่มีชื่อเสียงมีจำนวนค่อนข้างน้อยในชุดข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา การศึกษาเพิ่มเติมในอนาคตโดยใช้ข้อมูลจำนวนเพิ่มมากขึ้นจึงเป็นสิ่งที่น่าก่อให้เกิดประโยชน์เพิ่มขึ้น

คำสำคัญ: การฆ่าตัวตายเลียนแบบ/ ตัวกำหนดอัตราการฆ่าตัวตาย

JEL Classification Codes: I12

² รองศาสตราจารย์ ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 50 ถนนงามวงศ์วาน ลาดยาว จตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900 ประเทศไทย

1. บทนำ

ในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2560 สมาชิกคนหนึ่งของวงบอยแบนด์เกาหลีซึ่งกำลังมีชื่อเสียงอย่างมาก ได้ฆ่าตัวตาย ทำให้สื่อมวลชนนำเสนอข่าวอย่างครึกโครมทั้งในประเทศเกาหลีเองและต่างประเทศ และพบว่าในอีกหนึ่งวันต่อมา มีแฟนคลับหญิงชาวอินโดนีเซียพยายามฆ่าตัวตายตาม (allkpop, 2017) นอกจากนี้ในช่วงระหว่างเดือนตุลาคมถึงธันวาคม พ.ศ. 2562 นักแสดงและนักร้องชาวเกาหลีที่กำลังมีชื่อเสียงอีกจำนวน 3 คน ฆ่าตัวตายในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน ทำให้เกิดความวิตกกังวลว่าอาจจะมีแฟนคลับหรือผู้ที่ติดตามข่าวการฆ่าตัวตายดังกล่าวเกิดแรงจูงใจที่จะฆ่าตัวตายเช่นเดียวกัน (The Korea Times, 2019) ซึ่งในประเทศไทยเองเมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2562 นักร้องชาวเกาหลีคนหนึ่งได้ฆ่าตัวตาย และในอีก 3 วันต่อมาภายหลังจากที่มีข่าว พบชายไทยเสียชีวิตจากการผูกคอตตนเอง โดยโพสต์ข้อความในข่าวการเสียชีวิตของนักร้องเกาหลีคนดังกล่าวว่า "เสียใจด้วยครับ หลังเที่ยงคืนนี้คือคิวของผม" (Komchadluek, 2019)

พฤติกรรมการฆ่าตัวตายตามอย่างนักแสดงหรือนักร้องที่มีชื่อเสียงดังกล่าวข้างต้นเรียกว่า *การฆ่าตัวตายเลียนแบบ* (copycat suicide or suicide contagion) หรือบางครั้งเรียกว่า Werther effect การฆ่าตัวตายตามอย่างการฆ่าตัวตายของผู้ที่มีชื่อเสียง (celebrity suicide) จัดเป็นการฆ่าตัวตายเลียนแบบในแนวตั้ง (vertical copycat suicide) ซึ่งหมายถึง การฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้ที่มีฐานะทางสังคมสูงกว่าหรือผู้ที่เป็นที่ชื่นชอบของตน อย่างไรก็ตาม การฆ่าตัวตายเลียนแบบอีกประเภทหนึ่งคือการฆ่าตัวตายเลียนแบบในแนวราบ (horizontal copycat suicide) อาจเกิดขึ้นได้ โดยเป็นกรณีที่บุคคลฆ่าตัวตายตามเพื่อนหรือคนที่มีปัญหาซึ่งเผชิญสภาพแวดล้อมคล้ายคลึงกันและมีความรู้สึกร่วมกัน (Stack, 1987) ตัวอย่างเช่นกรณีที่นักศึกษาจากหลายสถาบันในประเทศไทยฆ่าตัวตายภายในระยะเวลาใกล้เคียงกันในช่วงเดือนมกราคมถึงเมษายน พ.ศ. 2562 จำนวน 12 คน โดยส่วนใหญ่ฆ่าตัวตายด้วยวิธีที่คล้ายคลึงกันคือกระโดดจากตึกสูง ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ คาดว่าเป็นผลมาจากการลอกเลียนแบบพฤติกรรมฆ่าตัวตายนั่นเอง

โดยปกติแล้ว คนทั่วไปมักไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดจึงมีคนฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้อื่น หรือฆ่าตัวตายเลียนแบบดารา นักแสดงหรือนักร้องที่ชื่นชอบ หรือคิดว่าเป็นการกระทำที่ไม่มีเหตุผล อย่างไรก็ตาม ในทฤษฎีทางด้านจิตวิทยา การฆ่าตัวตายเลียนแบบเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขหลัก 2 ประการ ได้แก่ (1) บุคคลสร้างอัตลักษณ์ (identity) ของตนเองจากบุคคลต้นแบบ (model) และเลียนแบบพฤติกรรมของบุคคลต้นแบบ บุคคลต้นแบบในที่นี้อาจหมายถึงเพื่อนที่ใกล้ชิดกัน หรือบุคคลที่มีชื่อเสียงซึ่งปรากฏตามสื่อต่างๆ ก็ได้ และ (2) เกิดปรากฏการณ์ทางสังคมหรือเหตุการณ์ฆ่าตัวตายโดยสมัครใจของบุคคลในสังคม เมื่อเงื่อนไขทั้งสองนี้เกิดขึ้นพร้อมกัน รวมทั้งมีการรายงานข่าวของสื่อต่างๆ โดยเฉพาะการฆ่าตัวตายของคนที่มีชื่อเสียง จึงเป็นแรงผลักดันให้ผู้ที่มีแนวโน้มที่จะฆ่าตัวตายอยู่แล้ว

ทำการเลียนแบบพฤติกรรม หรือกล่าวได้ว่าเงื่อนไขแรกหมายถึงการสร้างอัตลักษณ์จากบุคคลต้นแบบซึ่งทำให้เกิดการเลียนแบบ ส่วนเงื่อนไขที่สองคือ เงื่อนไขทางด้านเศรษฐกิจสังคม (socioeconomic condition) ที่ทำให้เกิดการฆ่าตัวตาย (Choi & Oh, 2016)

ในมุมมองทางด้านเศรษฐศาสตร์ Harmermesh and Soss (1974) อาศัยทฤษฎีการตัดสินใจของปัจเจกบุคคล (individual's decision making) มาใช้ในการอธิบายพฤติกรรมการตัดสินใจฆ่าตัวตาย กล่าวคือ เมื่อผลรวมของอรรถประโยชน์ตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ในรูปมูลค่าปัจจุบัน (present value of the expected life-time utility) รวมกับความพอใจในการมีชีวิตอยู่ (taste for living) มีค่าเท่ากับศูนย์หรือเป็นลบ จะทำให้บุคคลตัดสินใจฆ่าตัวตาย ซึ่งทำให้สามารถอธิบายได้ว่า เพราะเหตุใดรายได้และอายุจึงเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจฆ่าตัวตาย นอกจากนี้ในงานของ Becker and Posner (2004) ก็ได้นำทฤษฎีเศรษฐศาสตร์มาใช้ในการอธิบายพฤติกรรมของผู้ที่ไม่มีความสุข (unhappy individual) หรือผู้ที่ตกอยู่ในความเศร้า (miserable individual) ซึ่งตัดสินใจที่จะฆ่าตัวตาย หรือเกี่ยวข้องกับการกระทำที่มีความเสี่ยง ได้แก่ เข้าร่วมกลุ่มอาชญากรรม เสพยาเสพติด และเล่นการพนัน เป็นต้น รวมทั้งการให้เหตุผลอธิบายเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายของผู้ป่วยโรคซึมเศร้า การพยายามฆ่าตัวตาย (suicide attempt) ซึ่งแตกต่างจากการฆ่าตัวตายจริง (actual suicide) คุณค่าแห่งการรอคอย (option value of waiting) ซึ่งทำให้บุคคลตัดสินใจที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกช่วงระยะเวลาหนึ่ง และต้นทุนของการฆ่าตัวตาย (cost of committing suicide) เช่น ความกลัว และความรู้สึกเจ็บปวดขณะฆ่าตัวตาย เป็นต้น

ในส่วนของงานวิจัยเชิงประจักษ์ งานวิจัยในต่างประเทศที่ศึกษาเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายเลียนแบบ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ ได้แก่ (1) งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมเลียนแบบการฆ่าตัวตายของผู้ที่มีชื่อเสียง ซึ่งพบว่าอัตราการฆ่าตัวตายเพิ่มสูงขึ้นภายหลังจากที่มีดาราทหรือนักร้องฆ่าตัวตาย เช่น กรณีการฆ่าตัวตายของนักแสดงและนักร้องเกาหลีที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง [Jeong, Shin, Kim, Hong, Hwang, & Lee (2012); Choi & Oh (2016); Jang, Sung, Park, & Jeon (2016)] และกรณีของนักร้องชาวไต้หวัน ในปี ค.ศ. 2008 (Chen, Liao, Teng, Tsai, Fan, Lee, & Cheng, 2012) (2) งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับผลของการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนที่เกี่ยวกับการฆ่าตัวตาย โดยเฉพาะในกรณีของดาราและนักร้องที่มีชื่อเสียง ว่ามีผลทำให้อัตราการฆ่าตัวตายเพิ่มสูงขึ้น [Gould (2001); Kunrath, Baumert, & Ladwig (2011); Chen, Liao, Teng, Tsai, Fan, Lee, & Cheng (2012); Chapple, Ziebland, Simkin, & Hawton (2013)] และ (3) งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายเลียนแบบในแนวราบ (Niederkröthaler, Kapusta, Voracek, Dervic, & Sonneck, 2009) สำหรับงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายเลียนแบบในประเทศไทยพบได้น้อย และส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่ศึกษาถึงบทบาทของสื่อมวลชนที่มีต่อการฆ่าตัวตาย [Visetworawong (2000); Malasukhum (2003)] โดยมีได้ศึกษาเจาะจงในกรณีของการฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้มีชื่อเสียง

งานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์ที่จะทดสอบว่าการฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้มีชื่อเสียง ยกตัวอย่างเช่น นักแสดง นักร้อง และผู้นำในสาขาต่างๆ ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญจริงหรือไม่ เนื่องจากรายงานวิจัยในต่างประเทศจำนวนหนึ่งพบว่า การฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้ที่มิใช่ชื่อเสียงจะเกิดขึ้นในกรณีของคนในประเทศเดียวกันมากกว่าการฆ่าตัวตายเลียนแบบคนในประเทศอื่นๆ เนื่องจากระดับของความใกล้ชิดและการรับรู้แตกต่างกัน (Choi & Oh, 2016) ทั้งนี้ในปัจจุบันศิลปินจากประเทศเกาหลีใต้ได้รับความนิยมค่อนข้างมากในประเทศไทย และมีกลุ่มแฟนคลับหรือผู้ที่ชื่นชอบศิลปินอยู่จำนวนหนึ่ง งานวิจัยนี้จึงศึกษาบทบาทของการฆ่าตัวตายของศิลปินเกาหลีแยกออกจากกรณีของผู้มีชื่อเสียงชาวต่างประเทศทั่วไปด้วย นอกจากนี้งานวิจัยนี้จะศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมอื่นๆ ที่มีผลกระทบต่ออัตราการฆ่าตัวตาย ได้แก่ การขยายตัวของภาวะเศรษฐกิจ การว่างงาน ภาวะเงินเฟ้อ ค่าจ้าง การหย่าร้าง การเพิ่มขึ้นของประชากร และการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เพื่อต่อขยายงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อการฆ่าตัวตายในประเทศไทย [Punyasavatsut (2012); Chanagul (2019)]

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อทดสอบว่าการฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้ที่มิใช่ชื่อเสียงเกิดขึ้นในประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่

3. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาพฤติกรรมกรรมการฆ่าตัวตายเลียนแบบในงานวิจัยนี้ มีพื้นฐานจากทฤษฎีทั้งด้านสังคมวิทยาและเศรษฐศาสตร์เพื่ออธิบายถึงสาเหตุที่บุคคลฆ่าตัวตาย ซึ่งจะช่วยให้สามารถตั้งสมมติฐานได้ว่าปัจจัยใดบ้างที่มีผลกระทบต่อการฆ่าตัวตาย โดยทฤษฎีด้านสังคมวิทยาจำแนกลักษณะของการฆ่าตัวตายออกเป็นหลายกลุ่ม ซึ่งมีสาเหตุของการฆ่าตัวตายต่างกัน ส่วนทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ซึ่งอธิบายเหตุผลว่าเพราะเหตุใดบุคคลจึงตัดสินใจฆ่าตัวตาย อาศัยพื้นฐานทางด้านเศรษฐศาสตร์จุลภาคที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจของปัจเจกบุคคลที่จะบรรลุรรถประโยชน์ตลอดชีวิตสูงสุด ส่วนพฤติกรรมกรรมการฆ่าตัวตายเลียนแบบนั้นสามารถอธิบายได้จากแนวคิดทางด้านสังคมวิทยาที่เกี่ยวข้องโดยมีใจความพอสังเขปดังนี้

ทฤษฎีการฆ่าตัวตายทางด้านสังคมวิทยา ตามแนวคิดของ Durkheim (1897, 1951) จำแนกลักษณะการฆ่าตัวตายออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ (1) การฆ่าตัวตายที่เสียสละชีวิตเพื่อผู้อื่น (altruistic suicide) ซึ่งเกิดขึ้นจากการที่บุคคลมีความผูกพันกับกลุ่มที่เข้าร่วมอย่างเหนียวแน่นและมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับกลุ่ม เช่น นักบินทหารญี่ปุ่นในสมัยสงครามโลกครั้งที่สองยอมสละชีพขับเครื่องบินเข้าชนเรือของฝ่ายข้าศึก เป็นต้น (2) การฆ่าตัวตายเพื่อตนเอง (egoistic suicide) ซึ่งเกิดขึ้น

จากการที่ปัจเจกบุคคลปลีกตัวออกจากผู้อื่น อีกนัยหนึ่งขาดความผูกพันที่แนบแน่นกับกลุ่ม เช่น การฆ่าตัวตายของผู้ที่โดดเดี่ยว ขาดที่พึ่งพา จึงเป็นการฆ่าตัวตายที่ตรงข้ามกับในกรณีแรก และ (3) การฆ่าตัวตายที่เกิดจากภาวะไร้บรรทัดฐาน (anomic suicide) ในกรณีนี้ บรรทัดฐานของสังคมอ่อนแอ จะมีผลต่อประสิทธิภาพในการควบคุมพฤติกรรมของบุคคลน้อยลง ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกไม่มั่นคง เช่น ในสังคมที่มีการหย่าร้างสูงจะมีอัตราการฆ่าตัวตายสูงเช่นเดียวกัน (Pattamajorn, 2009)

ทางด้านทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ที่อธิบายถึงพฤติกรรมกรรมการฆ่าตัวตาย บทความของ Hamermesh and Soss (1974) อาศัยทฤษฎีการตัดสินใจของปัจเจกบุคคลมาใช้ในการอธิบายพฤติกรรมกรรมการตัดสินใจฆ่าตัวตาย ซึ่ง Hamermesh and Soss (1974) กำหนดให้ฟังก์ชันอรรถประโยชน์ของปัจเจกบุคคลคือ

$$U_m = U[C(m, YP) - K(m)] > 0 \quad (1)$$

เมื่อ U_m คือ อรรถประโยชน์ของคนที่มีอายุ m ปี m คือ อายุ C คือ การบริโภค YP คือ รายได้ถาวร (permanent income) และ K คือ ต้นทุนในแต่ละช่วงเวลา ณ ระดับน้อยที่สุด ที่จะสามารถทำให้มีชีวิตอยู่รอดได้ ทั้งนี้เมื่อคำนวณผลรวมของอรรถประโยชน์ตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ในรูปมูลค่าปัจจุบัน รวมกับความพอใจในการมีชีวิตอยู่ (taste for living) หรือความไม่พึงพอใจจากการฆ่าตัวตาย (distaste of suicide) จะสามารถแสดงให้เห็นว่า บุคคลจะฆ่าตัวตายเมื่อผลรวมดังกล่าวมีค่าเท่ากับ ศูนย์หรือติดลบ ทั้งนี้ยังพบว่า อัตราการฆ่าตัวตายจะเพิ่มขึ้นเมื่อบุคคลมีอายุเพิ่มขึ้น และอัตราการฆ่าตัวตายมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับรายได้ถาวร นั่นคือ เมื่อรายได้ถาวรเพิ่มขึ้น อัตราการฆ่าตัวตายจะลดลง จากบทความของ Hamermesh and Soss (1974) จึงสามารถอธิบายได้ว่า อายุ และ รายได้ (รวมทั้งตัวแปรอื่นๆ ที่สะท้อนถึงรายได้ เช่น อัตราการว่างงาน) จึงมีผลกระทบต่ออัตราการฆ่าตัวตาย

นอกจากบทความของ Hamermesh and Soss (1974) แล้ว บทความของ Becker and Posner (2004) เป็นผลงานอีกชิ้นหนึ่งซึ่งนำทฤษฎีเศรษฐศาสตร์มาใช้ในการอธิบายพฤติกรรมของผู้ที่ไม่มีความสุข (unhappy individual) หรือผู้ที่ตกอยู่ในความเศร้า (miserable individual) ซึ่งตัดสินใจที่จะมีพฤติกรรมต่างๆ ได้แก่ เข้าร่วมกลุ่มอาชญากรรม เสพยาเสพติด สูบบุหรี่ ดื่มสุรา เล่นการพนัน ก่ออาชญากรรม ทำงานหรือเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ตัดสินใจแต่งงานอย่างรวดเร็ว หย่า เข้าโบสถ์ พบจิตแพทย์ และฆ่าตัวตาย เป็นต้น ทั้งนี้ Becker and Posner (2004) ให้ความสำคัญกับพฤติกรรมการฆ่าตัวตาย เนื่องจากการฆ่าตัวตายเป็นสาเหตุของการเสียชีวิตที่สำคัญและมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะการฆ่าตัวตายในกลุ่มวัยรุ่นที่เพิ่มสูงขึ้น ซึ่งขัดแย้งกับทฤษฎีของ Hamermesh and Soss (1974) ที่อธิบายว่ากลุ่มผู้สูงอายุมีแนวโน้มที่จะฆ่าตัวตายมากกว่าผู้ที่มีอายุน้อย โดย Becker and Posner (2004) ให้เหตุผลว่า การฆ่าตัวตายเป็นพฤติกรรมการตัดสินใจของ

คนที่ไม่มีความสุข ซึ่งต้องการได้รับอรรถประโยชน์รวมในอนาคตสูงสุด โดยมีการมองไปในอนาคตข้างหน้า (forward looking) ภายใต้อิทธิพลของความไม่แน่นอนของเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต รวมทั้งทำการเปรียบเทียบระหว่างผลประโยชน์ (benefit) ของการมีชีวิตอยู่ต่อไป กับ ผลประโยชน์และความหวาดกลัว (terror) ความตาย อย่างไรก็ตาม ในการวิเคราะห์ Becker and Posner (2004) ได้รวมประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทางด้านสังคมวิทยา จิตวิทยา และปรัชญา ไว้ด้วย เพื่ออธิบายถึงปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการฆ่าตัวตายและพฤติกรรมอื่นๆ ที่เกิดความเสี่ยงกับตนเอง ซึ่งทำให้สามารถอธิบายได้ว่า ปัจจัยต่างๆ ได้แก่ ภาวะซึมเศร้า การล้มละลาย การว่างงาน การหย่าร้าง การเป็นหม้าย ความรับผิดชอบ และการครอบครัวยุติ การถูกเหยียดหยาม ความผิดหวัง ความกลัวการถูกละทิ้ง และความสูงวัย ล้วนมีผลทำให้การได้รับอรรถประโยชน์ลดลงและมีผลต่อการตัดสินใจฆ่าตัวตาย

การอธิบายพฤติกรรมเลียนแบบ ทางด้านสังคมวิทยา Gabriel Tarde นักทฤษฎีชาวฝรั่งเศสได้เสนอทฤษฎีการเลียนแบบ (imitation theory) โดยทฤษฎีการเลียนแบบอธิบายว่า มนุษย์เรียนรู้และมีความคิดที่เกิดขึ้นจากการคบหาและคุ้นเคยกับบุคคลอื่น และความคิดเหล่านี้ได้ส่งผลต่อมาทำให้เกิดพฤติกรรมของบุคคลนั้น ทฤษฎีการเลียนแบบของ Tarde (1903) ถูกนำมาใช้ในการอธิบายพฤติกรรมการฆ่าตัวตายว่า ถ้าหากบุคคลที่มีความทุกข์และสิ้นหวังได้มีโอกาสใกล้ชิดหรือรับรู้เกี่ยวกับการฆ่าตัวตายของบุคคลอื่นที่มีความสำคัญต่อตนเอง อาจก่อให้เกิดพฤติกรรมการเลียนแบบการฆ่าตัวตายได้ (Mueller, Abrutyn, & Stockton, 2015)

ในส่วนของงานวิจัยเชิงประจักษ์ งานวิจัยในต่างประเทศที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมเลียนแบบการฆ่าตัวตายของผู้ที่มีชื่อเสียง มีทั้งงานวิจัยที่สนับสนุนว่าเกิดการฆ่าตัวตายเลียนแบบและไม่พบการฆ่าตัวตายเลียนแบบ ยกตัวอย่างงานวิจัยที่ไม่พบการฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้มีชื่อเสียง เช่น งานวิจัยของ Martin & Koo (1996) ซึ่งศึกษาว่าการฆ่าตัวตายของนักร้องนำและมือกีตาร์ของวง Nirvana ที่มีชื่อเสียงเมื่อ ค.ศ. 1994 มีผลทำให้เกิดการฆ่าตัวตายเลียนแบบในกลุ่มวัยรุ่นหรือไม่ โดยทำการศึกษาอัตราการฆ่าตัวตายของกลุ่มวัยรุ่นในประเทศออสเตรเลียเป็นเวลา 30 วันหลังจากที่มีการนำเสนอข่าวการฆ่าตัวตายของนักร้องนำ ผลการศึกษาพบว่าเกิดการฆ่าตัวตายเลียนแบบในกลุ่มวัยรุ่นของประเทศออสเตรเลียอย่างมาก ทั้งนี้เป็นผลมาจากการโครงการป้องกันปัญหาการฆ่าตัวตายในกลุ่มวัยรุ่นซึ่งได้ดำเนินการมาก่อนล่วงหน้าหลายปีและมีผลทำให้อัตราการฆ่าตัวตายลดลงอย่างต่อเนื่อง

ในทางตรงข้าม งานวิจัยที่พบว่าเกิดการฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้มีชื่อเสียง ได้แก่ งานของ Chen, Tsai, Chen, Fan, Hung, & Cheng (2010) ซึ่งศึกษาการฆ่าตัวตายเลียนแบบนักร้องชาวไต้หวัน ซึ่งฆ่าตัวตายโดยการรมควันในรถยนต์ เมื่อ ค.ศ. 2008 ในการศึกษาครั้งนี้ทำการสัมภาษณ์ผู้ที่พยายามฆ่าตัวตายภายหลังจากที่มีการนำเสนอข่าวการฆ่าตัวตายของนักร้องคนดังกล่าว ที่อาศัยในเขตเมืองไทเป ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่พยายามฆ่าตัวตายเป็นร้อยละ 68 ได้รับทราบข่าวการฆ่าตัวตายของนักร้องคน

ดังกล่าวจากสื่อมวลชน และร้อยละ 37 ได้รับอิทธิพลจากข่าวและมีผลต่อการพยายามฆ่าตัวตายของตนเอง โดยพบว่า กลุ่มเพศชายที่มีอายุน้อยเป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด นอกจากนี้ Jeong, Shin, Kim, Hong, Hwang, & Lee (2012) ได้ศึกษาผลของการฆ่าตัวตายของผู้ที่มีชื่อเสียงต่อความพยายามฆ่าตัวตายในประเทศเกาหลี โดยทำการเก็บรวบรวมสถิติข้อมูลในช่วง ค.ศ. 2005-2008 ซึ่งในช่วงระยะเวลาดังกล่าวมีผู้มีชื่อเสียงฆ่าตัวตาย 5 คน ได้แก่ นักร้อง นักแสดง ดาราตลก และพิธีกร การศึกษาทำการรวบรวมสถิติความพยายามฆ่าตัวตาย จากผู้บาดเจ็บจากการพยายามฆ่าตัวตายที่ถูกส่งตัวเข้ามายังแผนกฉุกเฉินในช่วงสัปดาห์ก่อนเกิดเหตุการณ์ สัปดาห์ที่เกิดเหตุการณ์ และสัปดาห์หลังจากที่เกิดเหตุการณ์ฆ่าตัวตาย ผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่าจำนวนผู้ที่พยายามฆ่าตัวตายและถูกส่งตัวมายังแผนกฉุกเฉินมีค่าเพิ่มขึ้นหลังจากที่มีข่าวผู้มีชื่อเสียงฆ่าตัวตาย งานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งซึ่งพบการฆ่าตัวตายเลียนแบบในประเทศเกาหลีคือ Hong and Lee (2015) ซึ่งทำการศึกษาว่าการฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียงในประเทศเกาหลีในช่วง ค.ศ. 2000-2010 ซึ่งรวมทั้งดาราหญิงที่มีชื่อเสียงและอดีตประธานาธิบดี มีผลต่อการฆ่าตัวตายของคนทั่วไปอย่างไร ผลการสังเกตกรณีการฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียงจำนวน 11 คน พบว่าการฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งมีผลทำให้จำนวนผู้ที่ฆ่าตัวตายเพิ่มขึ้นมากกว่า 10 คนต่อวันในช่วง 2 สัปดาห์หลังจากเกิดเหตุการณ์ฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียง

งานวิจัยที่สนับสนุนว่าเกิดการฆ่าตัวตายเลียนแบบเช่นกันคือ Jang, Sung, Park, and Jeon (2016) ซึ่งศึกษาการฆ่าตัวตายเลียนแบบในประเทศเกาหลีช่วง ค.ศ. 2005-2008 โดยเฉพาะในประเด็นที่เกี่ยวกับวิธีการฆ่าตัวของผู้ที่มีชื่อเสียง ซึ่งในช่วงที่ทำการศึกษามีจำนวนทั้งสิ้น 7 ราย ในการศึกษากำหนดช่วงที่รวบรวมเหตุการณ์ฆ่าตัวตายคือ 28 วันหลังจากมีข่าวการฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียง เพื่อนำมาคาดประมาณแบบจำลอง Poisson time-series autoregression นอกจากนี้การวิเคราะห์ logistic regression ถูกนำมาใช้เพื่อทดสอบว่า การฆ่าตัวตายในกลุ่มที่มีลักษณะเฉพาะเหมือนกับผู้มีชื่อเสียงที่ฆ่าตัวตายเพิ่มขึ้นหรือไม่ ผลการศึกษาพบว่า การฆ่าตัวตายเพิ่มขึ้นในช่วงหลังจากที่มีผู้มีชื่อเสียงในอุตสาหกรรมบันเทิงฆ่าตัวตาย โดยเฉพาะลักษณะของผู้ที่ฆ่าตัวตายตรงกับลักษณะของผู้มีชื่อเสียงที่ฆ่าตัวตาย ได้แก่ เพศ อายุ และวิธีการฆ่าตัวตายเหมือนกัน งานวิจัยนี้จึงสรุปได้ว่ามีการฆ่าตัวตายเลียนแบบเกิดขึ้นในประเทศเกาหลีโดยได้รับแรงจูงใจจากการฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียงในวงการบันเทิง

นอกจากนี้งานวิจัยจำนวนหนึ่งได้ศึกษาถึงบทบาทของสื่อมวลชนในการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายของดารา นักแสดง และผู้มีชื่อเสียง ว่ามีผลกระทบต่อนำให้เกิดการฆ่าตัวตายเลียนแบบมากขึ้น ได้แก่ งานวิจัยของ Lee, Lee, Hwang, and Stack (2014) ซึ่งศึกษาและรวบรวมการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนในประเทศเกาหลีเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายของบุคคลในวงการบันเทิง และผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อเนื่อง พบว่าภายหลังจากที่เกิดการฆ่าตัวตายของผู้ที่มีชื่อเสียง จำนวนบทความหรือข่าวที่

เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ฆ่าตัวตายมีประมาณ 80 ครั้งภายใน 1 สัปดาห์หลังเหตุการณ์ และบทความจำนวนร้อยละ 37.1 ละเมิดข้อเสนอแนะ (guideline) ของ World Health Organization (WHO) ในการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการฆ่าตัวตาย เช่น มีการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับวิธีการฆ่าตัวตายโดยละเอียด นอกจากนี้ในการศึกษายังพบว่า ผู้ที่มีอายุและเพศเหมือนกับผู้ที่มิชื่อเสียงเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงในการฆ่าตัวตายเลียนแบบภายในระยะเวลา 4 เดือนหลังเกิดเหตุการณ์ผู้มีชื่อเสียงฆ่าตัวตาย ในงานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งคือ Suh, Chang, and Kim (2015) ศึกษาการฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้มีชื่อเสียงในประเทศเกาหลีโดยนำการเสนอข่าวของสื่อมวลชนมาพิจารณาด้วย ในการศึกษาใช้ข้อมูลผู้ที่ฆ่าตัวตายระหว่าง ค.ศ. 1991–2010 โดยในช่วงเวลาดังกล่าวมีผู้ที่มิชื่อเสียงฆ่าตัวตายจำนวน 15 คน และรวบรวมความถี่ในการนำเสนอข่าวในช่วง 1 สัปดาห์หลังเกิดเหตุการณ์ จากการศึกษาโดยการหาค่าสถิติแสดงความสัมพันธ์พบว่า จำนวนผู้ที่ฆ่าตัวตายมีค่าเพิ่มขึ้นมากกว่าค่าเฉลี่ยเมื่อเกิดเหตุการณ์ผู้ที่มิชื่อเสียงฆ่าตัวตาย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงผลของการฆ่าตัวตายเลียนแบบ ผลการศึกษาจึงสรุปได้ว่า มีการฆ่าตัวตายเลียนแบบเกิดขึ้นและการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนมีผลให้เกิดการฆ่าตัวตายเลียนแบบเพิ่มขึ้น

จากงานวิจัยในต่างประเทศข้างต้น ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายเลียนแบบ งานวิจัยส่วนใหญ่สรุปผลว่าเกิดการฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้มีชื่อเสียง (celebrity) ได้แก่ นักแสดง นักร้อง ประธานาธิบดี และบุคคลที่มีชื่อเสียงในด้านต่างๆ โดยในช่วง 1 สัปดาห์ ถึง 28 วัน ภายหลังจากการเสนอข่าวการฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียง พบว่าจำนวนผู้ฆ่าตัวตายมีการเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า ลักษณะของผู้ที่ฆ่าตัวตายมีความคล้ายคลึงกับลักษณะของผู้มีชื่อเสียงที่ฆ่าตัวตาย ได้แก่ เพศ อายุ และวิธีการฆ่าตัวตาย

ในส่วนของงานวิจัยในประเทศไทย ไม่พบงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายเลียนแบบ มีเพียงงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจฆ่าตัวตาย ได้แก่ Punyasavatsut (2012) พบว่าปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ได้แก่ อัตราการว่างงาน ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อประชากร และดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม อัตราผู้ป่วยโรคเอดส์ สัดส่วนประชากรในเขตเมือง อัตราผู้สูงอายุ และอัตราการหย่าร้าง มีผลกระทบต่ออัตราการฆ่าตัวตาย นอกจากนี้ในงานของ Chanagul (2019) พบว่า รายได้ หนี้ของครัวเรือน ปริมาณการบริโภคแอลกอฮอล์ อัตราการหย่าร้าง สัดส่วนผู้สูงอายุ และสัดส่วนครัวเรือนที่มีหัวหน้าครอบครัวเป็นเพศหญิงล้วนมีความสัมพันธ์กับอัตราการฆ่าตัวตาย

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการฆ่าตัวตายเลียนแบบในประเทศไทยอีกกลุ่มหนึ่งเป็นงานวิจัยที่ศึกษาอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมกรรมการฆ่าตัวตาย ได้แก่ Visetworawong (2000) โดยการรวบรวมข้อมูลจากผู้ที่พยายามฆ่าตัวตาย บุคคลใกล้ชิด อาจารย์และแนะ จิตแพทย์ นักจิตวิทยา และบุคลากรทางด้านสื่อสารมวลชน พบว่า ผู้ที่พยายามฆ่าตัวตายมีความเห็นว่าการ

นำเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์รายวันมีอิทธิพลน้อย ในขณะที่กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามอื่นมีความเห็นว่าการนำเสนอข่าวการฆ่าตัวตายของหนังสือพิมพ์มีอิทธิพลปานกลาง และงานวิจัยของ Malasukhum (2003) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับข่าวการฆ่าตัวตายจากหนังสือพิมพ์และความคิดอยากฆ่าตัวตายของผู้ป่วยจิตเวชที่มีความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย จากการวิเคราะห์ทางสถิติ ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายและการเปิดรับการนำเสนอข่าวการฆ่าตัวตาย และไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความคิดอยากฆ่าตัวตายของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชที่มีความเสี่ยงอยากฆ่าตัวตายกับการเปิดรับข่าวการฆ่าตัวตายจากหนังสือพิมพ์ ทั้งนี้จะพบว่าการวิจัยทั้งสองที่ศึกษาในกรณีของประเทศไทยพบว่าการนำเสนอข่าวการฆ่าตัวตายของสื่อมวลชนไม่มีผลทำให้อัตราการฆ่าตัวตายเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามงานวิจัยทั้งสองได้ทำการศึกษามานานกว่า 20 ปี ซึ่งในขณะนั้นการรับรู้ข่าวสารทางโซเชียลมีเดียยังไม่แพร่หลาย แตกต่างจากในปัจจุบันซึ่งบุคคลทั่วไปสามารถเข้าถึงข่าวเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายของนักแสดงและนักร้องได้อย่างรวดเร็วและสะดวก ระดับการรับรู้ถึงการฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียงจึงแตกต่างจากปัจจุบัน

จากพื้นฐานทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ข้างต้น รวมทั้งงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายเลียนแบบในการศึกษานี้จึงตั้งสมมติฐานว่า ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมต่างๆ รวมทั้งการฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียงจะก่อให้เกิดการฆ่าตัวตายเลียนแบบ โดยมีรายละเอียดในหัวข้อต่อไป

4. แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษาและสมมติฐาน

ในการทดสอบว่าการฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้มีชื่อเสียงเกิดขึ้นในประเทศไทยหรือไม่ จะทำการคาดประมาณสมการตัวกำหนดอัตราการฆ่าตัวตาย (determinants of suicide rate) โดยตัวแปรตาม (dependent variable) คือ อัตราการฆ่าตัวตาย ทั้งนี้อัตราการฆ่าตัวตายจะจำแนกตามเพศ และกลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มวัยรุ่น (อายุ 10-24 ปี) กลุ่มผู้มีอายุน้อย ซึ่งหมายถึงกลุ่มวัยรุ่นและวัยทำงาน (อายุ 10-59 ปี) และกลุ่มผู้สูงอายุ (อายุ 60 ปีขึ้นไป) เป็นต้น เพื่อศึกษาว่าการฆ่าตัวตายในกลุ่มประชากรเพศชายและเพศหญิง และกลุ่มประชากรช่วงอายุต่างๆ มีปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดการฆ่าตัวตายแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร ส่วนตัวแปรอิสระ (independent variable) ได้แก่

4.1 ตัวแปรทางเศรษฐศาสตร์มหภาค

4.1.1 ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม: ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมเป็นตัวประมาณค่าของรายได้ประชาชาติ ซึ่งสะท้อนถึงการขยายตัว/หดตัวของภาวะเศรษฐกิจ ดังนั้น การเพิ่มขึ้นของดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมจึงหมายถึงช่วงที่ภาวะเศรษฐกิจกำลังขยายตัว ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น จึงคาดว่าอัตราการฆ่าตัวตายจะลดลง (Hamermesh and Soss, 1974)

4.1.2 อัตราการว่างงาน: การเพิ่มขึ้นของอัตราการว่างงาน สะท้อนถึงช่วงที่ภาวะเศรษฐกิจชะลอตัวหรือเศรษฐกิจตกต่ำ ประชาชนประสบภาวะการว่างงานและขาดรายได้ ซึ่งคาดว่าจะทำให้อัตราการฆ่าตัวตายเพิ่มขึ้น (Hamermesh and Soss, 1974)

4.1.3 อัตราเงินเฟ้อ: ภาวะเงินเฟ้อสะท้อนถึงค่าครองชีพที่สูงขึ้นของประชาชน ประชาชนผู้ประกอบอาชีพที่ไม่ได้รับรายได้ที่เป็นตัวเงินสูงขึ้นตามภาวะเงินเฟ้อ จะมีอำนาจซื้อลดลงและอาจไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพ อัตราการฆ่าตัวตายจึงคาดว่าจะเพิ่มขึ้น

4.1.4 ค่าจ้าง: ค่าจ้างหรือรายได้ต่อคนแสดงถึงรายได้ของประชาชน การเพิ่มขึ้นของค่าจ้างหมายถึงประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น จึงคาดว่าอัตราการฆ่าตัวตายจะลดลง

4.2 ตัวแปรทางด้านสังคม

4.2.1 อัตราการหย่าร้าง: การหย่าร้างมีผลทำให้เกิดความไม่มั่นคง โศกเศร้า และล้มเหลว ในสังคมที่มีอัตราการหย่าร้างสูง จึงคาดว่าจะทำให้อัตราการฆ่าตัวตายเพิ่มขึ้นด้วย (Durkheim, 1951)

4.2.2 อัตราการเกิด: ในสังคมที่มีอัตราการเกิดสูง สะท้อนถึงความเหนียวแน่นของสถาบันครอบครัว ซึ่งมีผลให้คนมีความมั่นคงทางจิตใจและมีที่ปรึกษาปัญหาต่างๆ และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จึงคาดว่าอัตราการฆ่าตัวตายจะลดลง นอกจากนี้อัตราการเกิดยังสะท้อนถึงการมีบุตรซึ่งทำให้ระดับของความห่วงใย (concern) เพิ่มขึ้น จึงทำให้อัตราการฆ่าตัวตายลดลง (Becker & Posner, 2004)

4.2.3 อัตราการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์: การดื่มสุราสะท้อนถึงพฤติกรรมเสี่ยงซึ่งเป็นการแสดงออกของบุคคลที่ไม่มีความสุข (Becker & Posner, 2004) จึงคาดว่าในสังคมที่ประชาชนมีอัตราการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์สูง อัตราการฆ่าตัวตายจะสูงขึ้นเช่นกัน

4.3 ตัวแปรหุ่นแสดงการเกิดเหตุการณ์ฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียงชาวไทย ชาวต่างประเทศ และชาวเกาหลี ทั้งนี้ผู้มีชื่อเสียง (celebrity) ในการศึกษาี้ หมายถึง นักแสดง นักร้อง นางแบบ ดีไซน์เนอร์ นักเขียน เซฟ นักการเมือง นักกีฬา ผู้นำองค์กรหรือบริษัทขนาดใหญ่ และผู้นำด้านอื่นๆ ซึ่งเป็นที่รู้จักทั่วไป: สมมติฐานของตัวแปรหุ่นแสดงการเกิดเหตุการณ์ฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียงทั้งสามกลุ่มก็คือ เมื่อเกิดเหตุการณ์ฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียงจะเกิดการฆ่าตัวตายเลียนแบบในเวลาต่อมา

5. ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลอนุกรมเวลารายเดือน ระหว่างเดือนมกราคม พ.ศ. 2557 ถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2561 รวม 60 เดือน โดยรายละเอียดของข้อมูลแต่ละตัวแปรแสดงใน Table 1

Table 1 Data Description

Variables	Measurement	Units	Sources of Data
Dependent Variables			
Aggregate suicide rate	Ratio of suicides to population	Per 100,000 people	National Suicide Prevention Center
Male suicide rate	Ratio of male suicides to male population	Per 100,000 people	National Suicide Prevention Center
Female suicide rate	Ratio of female suicides to female population	Per 100,000 people	National Suicide Prevention Center
Suicide rate among persons aged 10-24 years (teenagers)	Ratio of suicides aged 10-24 years to population aged 10-24 years	Per 100,000 people	National Suicide Prevention Center
Suicide rate among persons aged 10-59 years (young persons)	Ratio of suicides aged 10-59 years to population aged 10-59 years	Per 100,000 people	National Suicide Prevention Center
Suicide rate among persons aged 60 and over (elderly persons)	Ratio of suicides aged 60 and over to population aged 60 and over	Per 100,000 people	National Suicide Prevention Center
Independent Variables			
Macroeconomic Variables			
Manufacturing production index (MPI)	Manufacturing production index (value added weight) monthly average base year 2016 seasonal adjusted		Office of Industrial Economics (OIE)
Unemployment rate	Ratio of unemployed to population	Percentage	National Statistical Office (NSO)
Inflation rate	Change of consumer price index (CPI) base year 2015	Percentage	Trade Economic Index Division, Trade Policy and Strategy Office, Ministry of Commerce
Wage	Average wages of all production sectors	Baht per month	National Statistical Office (NSO)
Social Variables			
Divorce rate	Ratio of divorce couples to population	Couple per 1,000 people	Department of Provincial Administration, Ministry of Interior

Table 1 Data Description (continued)

Social Variables			
Birth rate	Ratio of births to population	Per 1,000 people	Department of Provincial Administration, Ministry of Interior
Alcohol-consumption rate	Ratio of volumes of alcohol paid excised tax to population	Liter per person	Excise Department, Ministry of Finance
Celebrity Suicide			
Dummy variable indicates Thai celebrity suicide	Equal to 1 if Thai Equal to 0 if others		iQNewsClip and NewsCenter
Dummy variable indicates foreign celebrity suicide	Equal to 1 if foreign Equal to 0 if others		Foreign news agencies
Dummy variable indicates Korean celebrity suicide	Equal to 1 if Korean Equal to 0 if others		Foreign news agencies

Source: Author's compilation

6. วิธีการวิเคราะห์ทางสถิติ

ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ได้แก่

6.1 การทดสอบความเป็น stationary ของข้อมูลตัวแปรทุกตัวด้วยวิธี augmented Dickey-Fuller (ADF) เนื่องจากข้อมูลมีคุณสมบัติ nonstationary จะทำให้สมการถดถอยที่คาดประมาณด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (ordinary least squares: OLS) เกิดปัญหา spurious regression

6.2 การทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว (cointegration test) ระหว่างตัวแปรตามและตัวแปรอิสระทุกตัวกับตัวแปรหุ่น ซึ่งการทดสอบ cointegration ในการศึกษานี้จะใช้วิธีของ Johansen and Juselius (1990)

6.3 เมื่อผลการทดสอบความสัมพันธ์ในเชิงดุลยภาพระยะยาว พบว่าตัวแปรต่างๆ ในแบบจำลองมีการปรับตัวไปในทิศทางที่สัมพันธ์กันในระยะยาวแล้ว จึงคาดประมาณสมการตัวกำหนดอัตราฆ่าตัวตายด้วยวิธี dynamic ordinary least squares (DOLS) โดยเพิ่มตัวแปรหุ่นซึ่งแสดงถึงเหตุการณ์ซึ่งผู้มีชื่อเสียงฆ่าตัวตาย เพื่อทดสอบว่าเกิดการฆ่าตัวตายเลียนแบบหรือไม่

6.4 การทดสอบความเหมาะสมของสมการถดถอยที่คาดประมาณได้ ได้แก่ (1) การทดสอบการกระจายของค่าความคลาดเคลื่อน (2) การทดสอบว่าค่าความคลาดเคลื่อนเกิดปัญหา serial correlation หรือไม่ (LM test) (3) การทดสอบว่าค่าความแปรปรวนของค่าความคลาดเคลื่อนมีค่าคงที่หรือไม่ (Heteroskedasticity Test: Breusch-Pagan-Godfrey) และ (4) การทดสอบว่าค่าความแปรปรวนของค่าความคลาดเคลื่อนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับศูนย์หรือไม่ (Ramsey RESET Test)

7. ผลการศึกษา

ในการทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติระหว่างอัตราการฆ่าตัวตายและตัวกำหนดอัตราการฆ่าตัวตายโดยใช้ข้อมูลอนุกรมเวลารายเดือนนั้น เริ่มต้นจากการทดสอบความเป็น stationary ของข้อมูลตัวแปรทุกตัวด้วยวิธี ADF ผลการทดสอบความเป็น stationary พบว่าตัวแปรต่างๆ ในแบบจำลองมีลักษณะ stationary ที่ระดับต่างๆ กัน กล่าวคือ ตัวแปรอัตราการฆ่าตัวตายจำแนกตามเพศ อัตราการฆ่าตัวตายจำแนกตามกลุ่มอายุ อัตราการว่างงาน อัตราเงินเฟ้อ อัตราการหย่าร้าง และอัตราการเกิด มีคุณสมบัติ stationary ที่ระดับ หรือเป็น $I(0)$ ส่วนตัวแปรอัตราการฆ่าตัวตายรวม ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมซึ่งได้ขจัดผลของฤดูกาล (seasonal adjustment) ออกแล้ว ค่าจ้าง และอัตราการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ มีคุณสมบัติ stationary ที่ผลต่างอันดับหนึ่ง หรือเป็น $I(1)$ อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าตัวแปรต่างๆ จะ stationary ที่ระดับต่างกัน แต่อาจมีการเปลี่ยนแปลงไปพร้อมกันในทิศทางเดียวกันในระยะยาว หรือเกิดดุลยภาพในระยะยาวระหว่างตัวแปรเหล่านั้น จึงทำการทดสอบเพื่อหาความสัมพันธ์ในระยะยาวต่อไป

การทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวระหว่างอัตราการฆ่าตัวตายแต่ละประเภท (จำแนกเป็น 6 ประเภท ดังแสดงใน Table 1) กับ ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม อัตราการว่างงาน อัตราเงินเฟ้อ ค่าจ้าง อัตราการหย่าร้าง อัตราการเกิด และ อัตราการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ซึ่งผลการทดสอบพบว่าค่า Trace test statistics แสดงให้เห็นว่าแบบจำลองทั้ง 6 ซึ่งแสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการฆ่าตัวตายแต่ละประเภทมีจำนวน cointegrating equation 3-5 สมการ ซึ่งหมายความว่า ตัวแปรในทุกแบบจำลองมีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาวด้วยกัน (Table 2)

Table 2 Trace Test for Cointegration

Model No.	No. of Cointegrating equations	Eigenvalue	Trace Test Statistics	5% Critical Value	Prob.*
1	5	0.973037	463.1599	175.1715	0
2	5	0.911516	404.7766	175.1715	0
3	4	0.735321	254.6106	175.1715	0
4	3	0.682947	225.4777	169.5991	0
5	5	0.954547	460.4960	175.1715	0
6	3	0.940844	397.8292	187.4701	0

Note: * indicates p-values of MacKinnon, Haug, and Michelis (1999)

Model No. 1-6 includes each dependent variable and all independent variables.

Source: Author's calculation

อย่างไรก็ตาม การทดสอบความสัมพันธ์ในเชิงดุลยภาพระยะยาวข้างต้นเป็นการทดสอบว่าตัวแปรต่างๆ ในแบบจำลองมีการปรับตัวไปในทิศทางที่สัมพันธ์กันในระยะยาวเท่านั้น แต่ไม่สามารถอธิบายผลกระทบของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตามได้ ดังนั้นในการศึกษานี้จึงคาดประมาณสมการ

ตัวกำหนดอัตราฆ่าตัวตายข้างต้นขึ้นอีกครั้งด้วยวิธี DOLS ซึ่งเป็นวิธีประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของแบบจำลองความสัมพันธ์ที่เป็นสมการเดียว โดยเพิ่มตัวแปรหุ่นซึ่งแสดงถึงเหตุการณ์ซึ่งผู้มีชื่อเสียงฆ่าตัวตาย เพื่อทดสอบว่าเกิดเหตุการณ์ฆ่าตัวตายเลียนแบบหรือไม่

ผลการคาดประมาณแบบจำลองในเบื้องต้น พบปัญหา multicollinearity ระหว่างตัวแปรอัตราการว่างงาน และอัตราการหย่าร้าง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องตัดตัวแปรตัวใดตัวหนึ่งออกจากแบบจำลอง ซึ่งในที่นี้ได้ตัดตัวแปรการว่างงานออกจากแบบจำลอง นอกจากนี้ยังพบว่าข้อมูลของตัวแปรอัตราการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีค่าผิดปกติ (outlier) จึงไม่สามารถนำมาใช้ในการคาดประมาณได้ และจำเป็นต้องตัดตัวแปรอัตราการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ออกจากแบบจำลองเช่นเดียวกัน ส่วนตัวแปรหุ่นแสดงเหตุการณ์ฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียงชาวต่างประเทศไม่พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ จึงตัดตัวแปรหุ่นดังกล่าวออก เหลือเพียงตัวแปรหุ่นแสดงเหตุการณ์ฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียงชาวไทยและชาวเกาหลีในแบบจำลอง จากนั้นจึงทำการคาดประมาณสมการอัตราการฆ่าตัวตายประเภทต่างๆ อีกครั้งหนึ่ง และได้ผลการคาดประมาณสุดท้ายแสดงใน Table 3

Table 3 Regression Results

Independent Variable	Dependent Variable					
	Aggregate Suicide Rate	Male Suicide Rate	Female Suicide Rate	Suicide rate among persons aged 10-24 years (teenagers)	Suicide rate among persons aged 10-59 years (young persons)	Suicide rate among persons aged 60 and over (elderly persons)
Manufacturing production index	-0.0070 (-2.4968)***	-0.0086 (-1.8316)*			-0.0077 (-2.1927)**	-0.0143 (-2.2169)**
Inflation rate	0.0970 (1.9782)**	0.1861 (2.4169)**			0.1041 (1.8566)*	0.1527 (1.6858)*
Wage			-0.0001 (-4.6378)***	0.0000 (-2.5591)**		
Divorce rate	2.6482 (2.9404)***	3.7045 (2.1553)**		1.2292 (1.7853)*	2.6997 (2.3547)**	4.2089 (2.2522)**
Birth rate			-0.0817 (-1.4599)			
One-month lag of dummy variable indicates Thai celebrity suicide	0.0551 (3.1983)***	0.0981 (2.3406)**	0.0103 (0.9030)	-0.0025 (-0.1328)	0.0498 (1.4814)	0.1263 (2.2542)**
One-month lag of dummy variable indicates Korean celebrity suicide	0.0486 (3.1315)***	0.0618 (2.2591)**	0.0249 (2.0130)**	0.0227 (1.7425)*	0.0519 (2.4378)**	0.0694 (1.7237)*

Table 3 Regression Results (continued)

Independent Variable	Dependent Variable					
	Aggregate Suicide Rate	Male Suicide Rate	Female Suicide Rate	Suicide rate among persons aged 10-24 years (teenagers)	Suicide rate among persons aged 10-59 years (young persons)	Suicide rate among persons aged 60 and over (elderly persons)
constant	0.8025 (3.1014)***	1.1221 (2.6357)**	1.1095 (5.5616)***	0.7167 (2.7387)***	0.9127 (2.9089)***	1.4824 (2.7463)***
R-squared	0.4917	0.4973	0.3690	0.2960	0.4691	0.3035
Adjusted R-squared	0.3223	0.3298	0.2318	0.1430	0.2921	0.0713
S.E. of regression	0.0462	0.0795	0.0277	0.0383	0.0545	0.0983
Number of observation	57	57	57	57	57	57

Note: Figures in parenthesis indicates t-statistics of coefficients

* indicates 90 confidence level

** indicates 95 confidence level

*** indicates 99 confidence level

Source: Author's calculation

จาก Table 3 ผลการคาดประมาณสมการตัวกำหนดอัตราการฆ่าตัวตายรวมพบว่า ผลกระทบของตัวแปรต่างๆ เป็นไปตามสมมติฐานทุกประการ กล่าวคือ เมื่อภาวะเศรษฐกิจขยายตัวโดยแสดงจากการที่ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นจะทำให้อัตราการฆ่าตัวตายรวมลดลง แต่เมื่อเกิดภาวะเงินเฟ้อซึ่งทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้นจะทำให้อัตราการฆ่าตัวตายเพิ่มขึ้น ส่วนอัตราการหย่าร้างซึ่งสะท้อนถึงความแตกแยกของครอบครัวและความโดดเดี่ยวมีผลให้อัตราการฆ่าตัวตายสูงขึ้น นอกจากนี้เมื่อเกิดการฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียงชาวไทยหรือชาวเกาหลีในเดือนก่อนหน้าจะทำให้อัตราการฆ่าตัวตายรวมเพิ่มขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการฆ่าตัวตายเลียนแบบทั้งการเลียนแบบผู้มีชื่อเสียงชาวไทยด้วยกันเองและผู้มีชื่อเสียงชาวเกาหลีซึ่งมีบทบาทและได้รับความนิยมค่อนข้างมากในประเทศไทย

ผลการคาดประมาณสมการตัวกำหนดอัตราการฆ่าตัวตายของเพศชายพบว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบต่ออัตราการฆ่าตัวตายของเพศชายเหมือนกับปัจจัยที่มีผลกระทบต่ออัตราการฆ่าตัวตายรวมข้างต้นทุกประการ เนื่องจากผู้ที่ฆ่าตัวตายส่วนใหญ่เป็นเพศชาย โดยสัดส่วนของผู้ที่ฆ่าตัวตายเพศชายต่อเพศหญิงเท่ากับ 79.76 : 20.37 (คำนวณจากข้อมูลช่วง พ.ศ. 2557-2561)

ผลการคาดประมาณสมการตัวกำหนดอัตราการฆ่าตัวตายของเพศหญิงพบว่า รายได้ (ค่าจ้าง) ที่เพิ่มขึ้นจะทำให้อัตราการฆ่าตัวตายในเพศหญิงลดลง และเกิดการฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้มีชื่อเสียงชาวเกาหลี นอกจากนี้ หากลดระดับความเชื่อมั่นทางสถิติลดลงเหลือร้อยละ 85 จะพบว่าค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอัตราการเกิดจะมีนัยสำคัญทางสถิติและมีค่าเป็นลบ ซึ่งหมายความว่า เมื่ออัตราการเกิดเพิ่มขึ้นจะแสดงถึงระดับของความห่วงใยที่เพิ่มขึ้นตามแนวคิดของ Becker and Posner (2004) มีผลให้อัตราการฆ่าตัวตายของเพศหญิงลดลง

ผลการคาดประมาณสมการตัวกำหนดอัตราการฆ่าตัวตายของประชากรอายุ 10-24 ปี พบว่า รายได้ (ค่าจ้าง) ที่เพิ่มขึ้นจะทำให้อัตราการฆ่าตัวตายในประชากรวัยเด็กและวัยรุ่น (อายุ 10-24 ปี) ลดลง ทั้งนี้ถึงแม้ว่าประชากรในช่วงอายุ 10-24 ปี อาจไม่ใช่ผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงานซึ่งได้รับค่าจ้างทุกคน แต่ค่าจ้างที่สูงขึ้นยังสะท้อนถึงรายได้ของครัวเรือนและภาวะเศรษฐกิจที่ขยายตัวซึ่งช่วยให้ความเป็นอยู่ของครอบครัวดีขึ้น และส่งผลให้อัตราการฆ่าตัวตายในวัยเด็กและวัยรุ่นลดลง ส่วนอัตราการหย่าร้างที่สูงขึ้นส่งผลให้อัตราการฆ่าตัวตายในวัยเด็กและวัยรุ่นสูงขึ้น เนื่องจากเยาวชนเป็นผู้ที่เปราะบางและย่อมได้รับผลกระทบทางจิตใจและสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงจากการแตกแยกของครอบครัวด้วยเช่นเดียวกันกับผู้ใหญ่ที่หย่าร้าง นอกจากนี้ผลการคาดประมาณยังแสดงให้เห็นถึงการฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้มีชื่อเสียงชาวเกาหลี

ส่วนผลการคาดประมาณสมการตัวกำหนดอัตราการฆ่าตัวตายของประชากรอายุ 10-59 ปี และสมการตัวกำหนดอัตราการฆ่าตัวตายของประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป พบว่า มีความสอดคล้องกับสมการกำหนดอัตราการฆ่าตัวตายรวมดังกล่าวแล้วข้างต้น

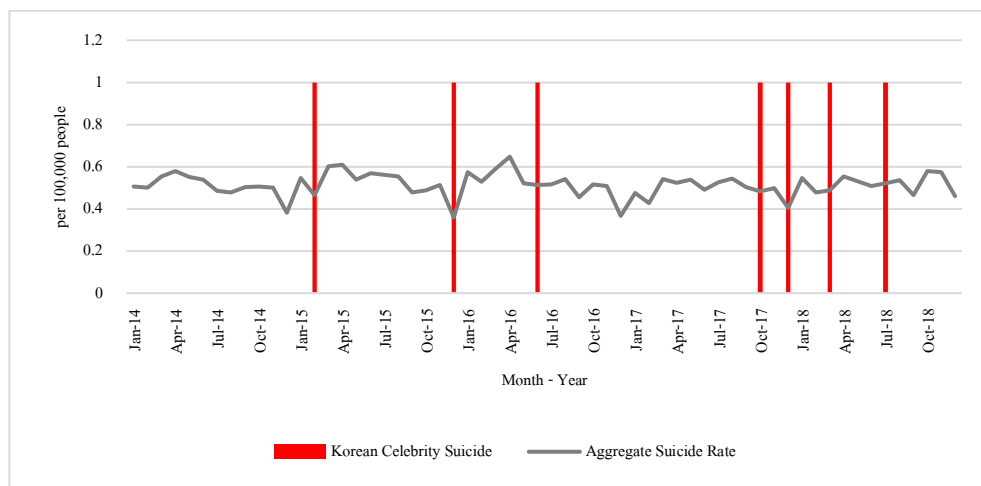
ในส่วนของการทดสอบค่าสถิติต่างๆ ของค่าความคลาดเคลื่อน ได้แก่ การกระจายปกติ ค่าเฉลี่ย ค่าความแปรปรวน ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างค่าความคลาดเคลื่อน รวมทั้งการทดสอบคุณภาพระยะยาวของแบบจำลองที่ปรับแล้ว พบว่าค่าความคลาดเคลื่อนมีคุณสมบัติตรงตามข้อสมมติของวิธีการคาดประมาณทุกประการ ดังนั้นแบบจำลองจึงมีความเหมาะสม

8. อภิปรายและข้อเสนอแนะ

ผลการคาดประมาณสมการตัวกำหนดอัตราการฆ่าตัวตายรวม และอัตราการฆ่าตัวตายจำแนกตามเพศและกลุ่มอายุ ของประเทศไทย พบว่าเกิดการฆ่าตัวตายเลียนแบบ กล่าวคือเมื่อเกิดเหตุการณ์ฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียงจะทำให้อัตราการฆ่าตัวตายในเดือนต่อมาเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศที่มีการศึกษาก่อนหน้านี้ [Chen, Tsai, Chen, Fan, Hung, & Cheng (2010); Jeong, Shin, Kim, Hong, Hwang, & Lee (2012); Hong and Lee (2015); Jang, Sung, Park, and Jeon (2016)] โดยเฉพาะการฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้มีชื่อเสียงชาวเกาหลีพบในทุกกลุ่มประชากร ส่วนการฆ่าตัวตายเลียนแบบผู้มีชื่อเสียงชาวไทยพบในกลุ่มประชากรเพศชายและกลุ่มผู้สูงอายุ ดังนั้นหากเกิดเหตุการณ์ที่นักแสดงหรือนักร้องเกาหลีฆ่าตัวตาย ผู้เกี่ยวข้องซึ่งได้แก่ ครอบครัว เพื่อน หน่วยงานภาครัฐที่ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสุขภาพจิต และสื่อมวลชนต่างๆ ควรเพิ่มความระมัดระวัง สังเกตอารมณ์และพฤติกรรมของบุคคลที่มีแนวโน้มที่จะฆ่าตัวตายให้มากขึ้น เพื่อป้องกันการฆ่าตัวตายเลียนแบบที่อาจเกิดขึ้น ทั้งนี้จากการศึกษาขององค์การอนามัยโลกพบว่า การนำเสนอข่าวการฆ่าตัวตายในบางประเทศแถบเอเชียมีการนำเสนอภาพและวิธีการฆ่าตัวตายอย่างชัดเจนและนำไปสู่การฆ่าตัวตายเลียนแบบ (WHO, 2008) ดังนั้นบทบาทของสื่อมวลชนในการนำเสนอข่าวการฆ่าตัวตายนั้น ไม่ควร

นำเสนอรายละเอียดและภาพในเหตุการณ์การฆ่าตัวตาย เพราะเป็นการกระตุ้นให้เกิดความสะเทือนใจหรือเกิดความรู้สึกร่วม และเกิดการฆ่าตัวตายเลียนแบบในที่สุด ในส่วนของปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลกระทบต่ออัตราการฆ่าตัวตายได้แก่ ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม อัตราเงินเฟ้อ ค่าจ้าง และอัตราการหย่าร้าง โดยอัตราการหย่าร้างที่เพิ่มสูงขึ้นแสดงถึงภาวะล้มเหลวของสถาบันครอบครัว เป็นปัจจัยที่มีผลทำให้อัตราการฆ่าตัวตายเพิ่มสูงขึ้นในแทบทุกกลุ่มประชากร จึงนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่มีบทบาทต่อการฆ่าตัวตาย

ในส่วนของข้อจำกัดของการศึกษานี้ ถึงแม้ว่าผลการศึกษาของงานวิจัยนี้จะพบว่าการฆ่าตัวตายเลียนแบบบนกรังและนักแสดงชาวเกาหลีและชาวไทยเกิดขึ้นในประเทศไทย อย่างไรก็ตามจำนวนตัวอย่างของเหตุการณ์การฆ่าตัวตายที่ใช้ในการศึกษายังมีจำนวนน้อย กล่าวคือในช่วงที่ทำการศึกษาคือเดือนมกราคม พ.ศ. 2557 ถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2561 รวม 60 เดือน พบการฆ่าตัวตายของผู้มีชื่อเสียงชาวเกาหลีเกิดขึ้นเพียง 7 ครั้ง แต่มีผลทำให้อัตราการฆ่าตัวตายรวมในเดือนต่อมาเพิ่มขึ้นแทบทุกครั้ง (Figure 1) ดังนั้นจึงควรนำผลการศึกษาไปใช้ด้วยความระมัดระวังและการศึกษาในอนาคตควรเพิ่มจำนวนข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาให้ครอบคลุมช่วงระยะเวลามากขึ้น เพื่อยืนยันและเพิ่มความเชื่อมั่นในการนำผลการศึกษาไปใช้ในเชิงนโยบาย

Source: National Suicide Prevention Center, Khon Kaen Rajanagarindra Psychiatric Hospital (2020)
Figure 1. Korean Celebrity Suicide and Suicide Rate in Thailand

นอกจากนี้การศึกษาเกี่ยวกับการฆ่าตัวตายเลียนแบบสามารถศึกษาในรายละเอียดของปัจเจกบุคคล โดยใช้เครื่องมือทางสถิติเพื่อทดสอบความเหมือน/ใกล้เคียงกันระหว่างผู้ที่ฆ่าตัวตายเลียนแบบและบุคคลที่เป็นต้นแบบ เช่น เพศ อายุ และวิธีการฆ่าตัวตาย เป็นต้น ซึ่งการศึกษาประเภท

นี้จำเป็นต้องมีข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่ฆ่าตัวตายรายคน ดังนั้นหากสามารถรวบรวมข้อมูลปัจเจกบุคคลได้จะสามารถทำการศึกษาเพื่อยืนยันผลการศึกษได้ชัดเจนมากขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

ผู้เขียนขอขอบพระคุณ ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่มอบทุนสนับสนุนการวิจัย และขอขอบพระคุณ นายแพทย์ฉัตรกร จำปาทอง ผู้อำนวยการโรงพยาบาลจิตเวชขอนแก่นราชนครินทร์ ซึ่งกรุณาให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ผลงานที่ปรากฏในบทความนี้เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้วิจัยเท่านั้น

References

- allkpop. (2017, December 27). Jonghyun fan survives suicide attempt, media warns of Werther effect. Retrieved from <https://www.allkpop.com/>
- Becker, G. S., & Posner, R. A. (2004). *Suicide: An economic approach*. Chicago: University of Chicago.
- Chanagul, C. (2019). Determinants of Suicide Rates in Thailand. *Journal of Community Development Research (Humanities and Social Sciences)*, 12(1), 15–24.
- Chapple, A., Ziebland, S., Simkin, S., & Hawton, K. (2013). How people bereaved by suicide perceive newspaper reporting: qualitative study. *The British Journal of Psychiatry*, 203(3), 228–232.
- Chen, Y. Y., Liao, S. F., Teng, P. R., Tsai, C. W., Fan, H. F., Lee, W. C., & Cheng, A. T. (2012). The Impact of media reporting of the suicide of a singer on suicide rates in Taiwan. *Social Psychiatry and Psychiatric Epidemiology*, 47(2), 215–221.
- Chen, Y. Y., Tsai, P. C., Chen, P. H., Fan, C. C., Hung, G. C. L., & Cheng, A. T. (2010). Effect of media reporting of the suicide of a singer in Taiwan: the case of Ivy Li. *Social Psychiatry and Psychiatric Epidemiology*, 45(3), 363–369.
- Choi, Y. J., & Oh, H. (2016). Does media coverage of a celebrity suicide trigger copycat suicides?: Evidence from Korean cases. *Journal of Media Economics*, 29(2), 92–105.
- Durkheim, E. (1897). *Le Suicide*. Paris: Felix Alcan. (in French)
- Durkheim, E. (1951). *Suicide: a Study in Sociology*. New York: Free Press.
- Gould, M. S. (2001). Suicide and the media. *Annals of the New York Academy of Sciences*, 932(1), 200–224.
- Hamermesh, D. S. & Soss, N.M. (1974). An Economic theory of suicide. *The Journal of Political Economy*, 82(1), 83–98.
- Hong, S. C., & Lee, J. (2015). People on the verge of death: evidence from impacts of celebrity suicides. *Applied Economics*, 47(7), 710–724.
- Jang, S. A., Sung, J. M., Park, J. Y., & Jeon, W. T. (2016). Copycat suicide induced by entertainment celebrity suicides in South Korea. *Psychiatry Investigation*, 13(1), 74.
- Jeong, J., Do Shin, S., Kim, H., Hong, Y. C., Hwang, S. S., & Lee, E. J. (2012). The Effects of celebrity suicide on copycat suicide attempt: a multi-center observational study. *Social Psychiatry and Psychiatric Epidemiology*, 47(6), 957–965.
- Johansen, S. & Juselius, K. (1990). Maximum likelihood estimation and inference on cointegration--with applications to the demand for money. *Oxford Bulletin of Economics and Statistics*, 52(2), 69–210.
- Komchadluek. (2019, November 27). Revealing the clues of a young Buriram's suicide following KARA's Goo Hara. Retrieved from <https://www.komchadluek.net/> (in Thai).
- Kunrath, S., Baumert, J., & Ladwig, K. H. (2011). Increasing railway suicide acts after media coverage of a fatal railway accident? An ecological study of 747 suicidal acts. *Journal of Epidemiology & Community Health*, 65(9), 825–828.
- Lee, J. S., Lee, W., Hwang, J. S., & Stack, S. (2014). To what extent does the reporting behavior of the media regarding a celebrity suicide influence subsequent suicides in South Korea?. *Suicide and Life-Threatening Behavior*, 44(4), 457–472.
- MacKinnon, J. G., Haug, A. A., & Michelis, L. (1999). Numerical distribution functions of likelihood ratio tests for cointegration. *Journal of Applied Econometrics*, 14, 563–577.
- Malasukhum, S. (2003). Relations between Exposure Behaviors of Newspaper Suicidal News and Suicidal Ideation of High-Risked Psychiatric Patients in Bangkok (Master's thesis). Thammasat University (in Thai).
- Martin, G., & Koo, L. (1997). Celebrity suicide: Did the death of Kurt Cobain influence young suicides in Australia?. *Archives of Suicide Research*, 3(3), 187–198.
- Mueller, A. S., Abrutyn, S., & Stockton, C. (2015). Can social ties be harmful? Examining the spread of suicide in early adulthood. *Social Perspect*, 58(2), 204–222.
- National Suicide Prevention Center Khon Kaen Rajanagarindra Psychiatric Hospital. (2020). *Suicide Report*. Retrieved from <https://suicide.dmh.go.th/> (in Thai).
- Niederkrötenhaler, T., Till, B., Kapusta, N. D., Voracek, M., Dervic, K., & Sonneck, G. (2009). Copycat effects after media reports on suicide: A population-based ecologic study. *Social Science & Medicine*, 69(7), 1085–1090.
- Pattamajorn, R. (2009). Suicide: The Social and Cultural Phenomena. *Journal of Humanities and Social Sciences*, 5(2), 7–28. (in Thai).
- Punyasavatsut, A. (2012). Business Cycles and Suicide Rate. The 50th Academic Conference Kasetsart University (pp. 139-148). Bangkok. Kasetsart University. (in Thai).
- Stack, S. (1987). Celebrities and suicide: A taxonomy and analysis, 1948–1983. *American Sociological Review*, 52(3), 401–412.
- Suh, S., Chang, Y., & Kim, N. (2015). Quantitative exponential modelling of copycat suicides: Association with mass media effect in South Korea. *Epidemiology and Psychiatric Sciences*, 24(2), 150–157.
- Tarde, G. (1903). *The Laws of Imitation*. New York: Holt.

- The Korea Times. (2019). Rookie actor Cha In-ha's suicide raises concern of Werther effect. Retrieved from <http://www.koreatimes.co.kr/>
- Visetworawong, S. (2000). A Study of mass media influence on suicidal behavior (Master's thesis). Srinakharinwirot University (in Thai).
- World Health organization (WHO). (2008). Suicide and Suicide Prevention in Asia. Switzerland: WHO Document Production Services.